

Arrest

nr. 149 108 van 3 juli 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 18 september 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 15 maart 2012 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. De bestreden beslissing werd meer dan twee jaar later op 29 augustus 2014 aan verzoeker ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 mei 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 juni 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A.HAEGEMAN, die *loco* advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché F. VERSCHUERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 20 oktober 2010 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet).

Op 15 maart 2012 verklaarde de gemachtigde de voormelde aanvraag onontvankelijk en gaf de instructie aan de gemeente om onder een bijlage 13 een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven.

De beslissing luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 20.10.2010 werd ingediend door :

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene haalt aan dat hij sinds 2001 in België verblijft en enkele jaren als student een wettig verblijf had. Echter, betrokkene toont niet aan waarom dit gegeven het voor hem onmogelijke bijzonder moeilijk zou maken om terug te keren naar zijn land van herkomst en daar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de geëigende procedure.

Betrokkene zegt verder dat hij in het bezit gesteld werd van een F-kaart d.d. 29.10.2009, maar omdat de wettelijke samenwoning met zijn toenmalige partner werd stopgezet d.d. 23.08.2010, werd zijn verblijfsrecht beëindigd d.d. 02.09.2010. Hij haalt ook aan dat hij tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring heeft ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Echter, het beroep tot nietigverklaring waarnaar betrokkene verwijst, werd verworpen d.d. 08.02.2011. Dit element kan bijgevolg niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

De aangehaalde elementen van integratie (zijnde dat betrokkene sinds 2001 in België verblijft, dat hij in de Belgische samenleving geïntegreerd is, dat hij taal van vriendschapsrelaties heeft opgebouwd, dat hij de Nederlandse taal perfect spreekt en begrijpt, dat hij taal van Nederlandse taallessen volgde, dat hij werkwilbig is en niet ten laste vuil zijn van de Belgische staat en dat hij een arbeidscontract bij Bure BVBA kan voorleggen) behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie waarbij hem bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

• De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en geldig visum.”

Verzoeker richt zich in zijn verzoekschrift enkel tegen de component van de beslissing waarin de gemachtigde de gemeente verzoekt de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen.

Op 22 april 2014 legden verzoeker en mevrouw S.R. een verklaring van wettelijke samenwoning af.

Op 5 september 2014 nam de ambtenaar van de burgerlijke stand te Antwerpen de beslissing tot weigering van vermelding van de wettelijke samenwoning. Tegen deze beslissing dienden verzoeker en mevrouw S.R. beroep in bij de rechtbank van eerste aanleg (afdeling familierechtbank) te Antwerpen.

Op 6 oktober 2014 nam de gemachtigde de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (*bijlage 13septies*). Tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep in tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad).

Op dezelfde dag werd de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Antwerpen gedagvaard te verschijnen voor de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen (familierechtbank).

Op 6 oktober 2014 nam de gemachtigde eveneens een beslissing tot afgifte van een inreisverbod van hetzij twee, hetzij drie jaar.

Bij arrest nr. 131 040 van 8 oktober 2014 werd de schorsing van de tenuitvoerlegging van de voormelde beslissing bevolen.

Verzoeker werd op 8 oktober 2014 vrijgesteld. Bijgevolg verklaarde de raadkamer van de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen bij beschikking van 14 oktober 2014 verzoekers beroep tegen de vasthouding zonder voorwerp.

Verweerder heeft geen verzoek tot voortzetting volgend op het schorsingsarrest van 8 oktober 2014 ingediend.

Op 19 november 2014 diende verweerder een verzoek in om gehoord te worden, volgend op het schorsingsarrest nr. 131 040 van 8 oktober 2014.

Op 16 maart 2015 vernietigde de rechtbank van eerste aanleg de voormelde weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand van 5 september 2014 daar er onvoldoende elementen waren om aan te nemen dat er kennelijk sprake is van schijnwettelijke samenwoning.

Bij arrest nr. 149 107 van 3 juli 2015 vernietigt de Raad de beslissing van 6 oktober 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (*bijlage 13septies*).

2. Rechtspleging

Ter terechtzitting legt verweerder het vonnis voor van de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen, sectie familie- en jeugdrechtbank van 16 maart 2015 waarin de rechter uitspraak doet over het beroep ingesteld tegen de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand van 5 september 2014 tot weigering van opname in het bevolkingsregister van de verklaring van de wettelijke samenwoning. Dit vonnis stelt als volgt: *“De evolutie van de relatie van eisende partijen sedert de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand toont duidelijk aan dat hun samenwoning een duurzaam karakter heeft. De weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand is ongegrond. De ambtenaar van de burgerlijke stand is gehouden om de verklaring van wettelijke samenwoning op te nemen in het bevolkingsregister.”* De beslissing van 5 september 2014 wordt vernietigd en het vonnis legt de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Antwerpen de verplichting op de verklaring van wettelijke samenwoning te vermelden in het bevolkingsregister.

3. Onderzoek van het beroep

Verzoeker voert in zijn eerste en enig middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort het EVRM) en van enkele beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder van het redelijkheidsbeginsel, van de materiële motiveringsverplichting en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij licht zijn enig middel toe als volgt:

“1. Het EVRM vormt een cruciaal onderdeel van de Belgische interne Belgische rechtsorde, is van openbare orde en is rechtstreeks van toepassing in het interne Belgische recht.

Artikel 8 EVRM luidt als volgt:

“Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029).

Derhalve dient te allen tijde te worden nagegaan of de bepalingen uit het EVRM werden nageleefd. In casu dient zich dergelijk onderzoek aan.

Het onderzoek of dit artikel is geschonden moet worden opgesplitst in twee delen, nl. of er allereerst sprake is van enig privé- en/of familie- en gezinsleven in de zin van het EVRM (punt A) en, indien dit zo is, of de inmenging door de overheid al dan niet gerechtvaardigd is dan wel of de staat een positieve verplichting heeft om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (punt B).

A. Privé- en/of familie- en gezinsleven in de zin van het EVRM

2. De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie. Beide begrippen worden niet gedefinieerd in het EVRM. Verzoeker verwijst daarom uitdrukkelijk naar de achterliggende feiten van dit dossier (supra: “7. Feiten en voorgaanden”), dewelke kunnen herhaald worden als volgt: Verzoeker is een 32-jarige man met de Turkse nationaliteit. Hij is sinds 2001 in België en deed zijn uiterste best om zich te integreren, een grote vrienden- en kennissenkring op te bouwen en Nederlands te leren.

Verzoeker heeft momenteel een relatie met mevrouw S. R., geboren te C. (Turkije) op [...], van Turkse nationaliteit, dewelke legaal in België verblijft.

Verzoeker heeft zijn partner leren kennen in juli 2012. Ondertussen hebben zij meer dan twee jaar een vaste relatie, wonen ze samen en zijn ze reeds religieus getrouwd. Op 22 april 2014 dienden zij bij het districtshuis van Borgerhout (Antwerpen) een aanvraag in tot het afleggen van een verklaring van wettelijke samenwoning. Verzoeker heeft geen legaal verblijf, in tegenstelling tot zijn partner. De ambtenaar van de burgerlijke stand heeft hierom de verklaring van wettelijke samenwoning uitgesteld om bijkomend onderzoek te voeren in het kader van schijnsamenwoning.

Het onderzoek wordt momenteel uitgevoerd en zit in zijn finale fase. Het uitstellen van de verklaring van wettelijke samenwoning mag immers maximaal vijf maanden duren (artikel 1476quater BW).

Verzoeker en zijn partner verkregen reeds de controlediensten op bezoek op hun gezamenlijk adres. Daarnaast werden zij beide uitgenodigd door de politiediensten van Antwerpen voor een afzonderlijk gesprek. Het proces-verbaal van beide verhoren wordt door verzoeker bijgevoegd (stuk 3 en 4). Door beide partners worden, afzonderlijk, bovenstaande elementen bevestigd. 3. Gelet op deze feitelijke gegevens kan geen andere conclusie worden genomen dan dat er in casu sprake is van een familie-, gezins, en privé-leven tussen verzoeker en zijn partner. Verzoeker kan zich hierop beroepen op de bescherming van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Mens en de Fundamentele Vrijheden.

B. Inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven

4. Conform artikel 8 EVRM is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk. Het is inderdaad de taak van de Dienst Vreemdelingenzaken om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk en officieel onderzoek te verrichten en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.”

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht en van het redelijkheidsbeginsel behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Aangaande de vermeende schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Aangaande de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel voert verzoeker aan dat de gemachtigde gehouden is rekening te houden met alle dienstige stukken in het dossier opdat een redelijk en zorgvuldig onderzoek mogelijk zou zijn. Hij meent dat dit niet het geval is nu de gemachtigde op de hoogte werd gesteld van de wettelijke samenwoning op 22 april 2014 en de bestreden beslissing werd afgegeven na het verhoor van verzoeker in het kader van zijn wettelijke samenwoning. Verzoeker gaat hiermee volledig voorbij aan het essentieel onderscheid tussen het ogenblik van de bestreden beslissing en het ogenblik van de kennisgeving ervan. De Raad dient zich bij de beoordeling van de wettigheid van de bestreden beslissing te plaatsen op het ogenblik dat die bestreden beslissing werd genomen, niet op het ogenblik dat ze werd afgegeven (beoordeling *ex tunc*). *In casu* is er maar liefst een tijdsverschil van meer dan twee jaar tussen het ogenblik waarop de beslissing werd genomen en de kennisgeving ervan. Verzoeker stelt zelf in diens feitenrelaas zijn partner S.R. pas te hebben leren kennen in juli 2012, hetgeen dateert van na het nemen van de bestreden beslissing van 15 maart 2012. Ook de wettelijke samenwoning met mevrouw S.R. dateert pas van 22 april 2014, de gemachtigde kon dus onmogelijk op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing rekening gehouden hebben met een relatie met mevrouw S.R. die op dat ogenblik nog niet bestond. Bijgevolg kan niet worden vastgesteld dat de gemachtigde geen rekening heeft gehouden met dienstige stukken in het dossier, zodat hem noch een onzorgvuldige, noch een onredelijke beoordeling op dit punt kan worden ten kwade geïd.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel of het redelijkheidsbeginsel blijkt niet.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het begrip ‘gezinsleven’ in het voormeld artikel 8, 1ste lid van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8, lid 1 van het EVRM. Er moet *in casu* nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996, 22 EHRR 228, 29). De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie.

Verzoeker gaat bij de uiteenzetting van het bestaan van het gezinsleven uitgebreid in op het gezinsleven met de voormelde partner S.R., die hij pas heeft leren kennen in juli 2012 en met wie hij pas een verklaring van wettelijke samenwoning heeft afgelegd op 22 april 2014. Bijgevolg kan op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, op 15 maart 2012, geen gezinsleven met die dame worden aannemelijk gemaakt.

Dit heeft als gevolg dat het bestreden bevel evenmin een inmenging kan inhouden op het destijds onbestaande gezinsleven, noch dat er een fair balance test diende te gebeuren door de gemachtigde in functie van belangen van verzoeker die pas na de bestreden beslissing zijn ontstaan. Zoals verweerder in de nota aanstipt, wordt in de bestreden beslissing, althans de component waarin de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard, ingegaan op een ander gezinsleven waarnaar verzoeker in diens aanvraag had verwezen, met name met een andere partner met wie de wettelijke samenwoning werd stopgezet in augustus 2010. Er was voor de bestreden beslissing geen sprake van een relatie met mevrouw S.R.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangenomen.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegronde middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie juli tweeduizend vijftien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES